

Dr. Szokolczi György tudományos önéletrajza

Szokolczi György 1938-1946-ban a Budapesti Bencés Gimnázium diákja volt, és 1946-ban ugyanitt érettségizett. 1946-48-ban a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Közgazdaságtudományi Kar hallgatója volt. 1948. júniusában Kereskedelemtudományi Bizonyítványt szerzett, ami a mai rend szerinti BA fokozatnak felel meg. Közvetlen kapcsolatba került a magyar közgazdaságtudomány doyenjével, Heller Farkassal, és tanszéke magántanáraival, Theiss Edével és Kádas Kálmánnal.

1949-51-ben külkereskedelmi vállalatoknál volt export-import adminisztrátor, majd 1951-1957-ben, saját kezdeményezésére a MÁVAG Mozdony és Gépgyár géplakatos szakmunkása lett. 1957-58-ban szabadfoglalkozású szakfordítóként dolgozott, majd 1958-ban meghívták a Magyar Kereskedelmi Kamara Piac- és Konjunktúrakutatási Főosztályára, ahol nemzetközi gazdasági kérdésekkel foglalkozott. Befejezte egyetemi tanulmányait, 1960-ban tette le az államvizsgát a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen, majd 1961-ben egyetemi doktori címet szerzett ugyanott.

Tudományos munkássága első szakasza már akkor megkezdődött, amikor szakmunkás volt. A korszerű matematikai-közgazdasági módszerek és gazdaságelméleti irányzatok hazai ismertetésével és elfogadtatásával foglalkozott. 1957-ben jelent meg első cikke az input-output számításokról, és Tinbergen: Ökonometria c. könyve az ő fordításában. Ezek indították meg az input-output elemzés és az ökonometria magyarországi alkalmazását. Ezt követte A gazdasági fejlődés feltételei (1963) és A gazdasági növekedés feltételei (1967) c. cikkgyűjtemények kiadása és az egyes művekhez tartozó bevezető tanulmányok megírása. E két kötet lényeges mértékben járult hozzá a modern közgazdaságtan magyarországi megismeréséhez és elfogadásához.

1963-tól 1981-ig az Ökonometriai Laboratórium nevű kutatócsoport vezetője volt. Ez a kutatócsoport az első magyar számítástechnikai intézetben, a Nehézipari Minisztérium Számológépcentrájában jött létre, és 1981-ig különböző számítástechnikai intézetekhez tartozott.

Tudományos munkásságának második szakasza szorosan kapcsolódik az Ökonometriai Laboratórium tevékenységéhez, sőt tulajdonképpen megegyezik vele. Az első szakaszban a korszerű matematikai módszerek és a modern gazdasági fejlődéselmélet hazai ismertetésével és elfogadtatásával foglalkozott, e második szakaszban viszont megkísérelte e módszerek és elméletek felhasználását a hazai gazdaságpolitikai problémák tárgyalására. A Laboratórium nem kapott költségvetési támogatást, munkáját a magyar gazdaság modernizálására és a gazdasági mechanizmus reformjára törekvő politikai erők támogatták megbízási szerződésekkel.

Ebben az időszakban az MTMT nyilvántartása szerint 27 egyéni és 28 többszerzős, azaz a Laboratórium munkatársaival együtt írt tudományos folyóiratcikke jelent meg, nagy részük idegen nyelven. Ekkor kezdte meg egyetemi oktatói munkáját. Az 1968-69. tanév első félévétől az 1977-78. tanév második féléig az Állóeszköz-gazdálkodás előadója volt a BME Közlekedésmérnöki Kar gazdasági mérnöki szakán, és megírta Állóeszköz-gazdálkodás című tankönyvét. Az 1979-80. tanév első félében, mint vendégprofesszor, a szocialista országok gazdálkodásáról, reformkísérleteiről és a magyar új gazdasági mechanizmusról tartott egy féléves kurzust a University of Texas at Austinban. E félévben tizenkét vezető amerikai és kanadai egyetemen tartott előadást ugyanerről a témáról. Később, most már pontosan nem rekonstruálható időben vendégelőadó volt a University of the South-on, 1984-ben pedig Visiting Professor Princetonban. Addig megjelent tudományos munkái összefoglaló áttekintése alapján, 1973. június 13-án a közgazdaságtudományok kandidátusává nyilvánították.

Aktív részt vállalt a tudományos közéletben is. Részt vett a Magyar Közgazdasági Társaság Matematikai-közgazdaság Szakosztálya és a Szigma Matematikai-közgazdasági Folyóirat létrehozásában. Két évig volt e szakosztály elnöke és a Szigma szerkesztőbizottságának elnöke, majd a szakosztály elnökségének és a szerkesztőbizottságnak a tagja. Részt vett a kapcsolat megteremtésében és fenntartásában más országok hasonló szervezeteivel és közös konferenciák megrendezésében. E tevékenysége elismeréseként kapta meg 1972-ben a Magyar Közgazdasági Társaság Széchenyi emlékérmét. A tudományos közélet szempontjából talán a legfontosabb, hogy a Laboratórium ez időben szinte mint szakmai vezetőképző intézet működött. A pályájukat itt kezdők nagy része később magas állást töltött be, vagy tölt be ma is.

A KSH elnöke a fent felsorolt eredmények ellenére 1981. december 31-i hatállyal feloszlatta a Laboratóriumot. Nyers Rezső, aki 1981. december 31-ig volt az MTA Közgazdaságtudományi Intézet igazgatója, egyik utolsó intézkedésével átvette a Laboratóriumot az MTA KTI-be. A Laboratórium egy ideig ez intézet egy részlegeként működött, de az MTA főtitkára az MTA KTI javaslatára 1986. december 31-i hatállyal feloszlatta. Ezután 1988-ig mint az Ipari Informatikai Központ egy részlege, majd mint az Ökonometriai Modellezési Kft. működhetett tovább, és végül 1990-ben felszámolási eljárással megszűnt.

Szokolczi tudományos munkássága harmadik szakaszának ez az 1981-1990 közti időszak tekinthető. Nem lehet csodálkozni azon, hogy ennek az időszaknak az eredményei csekélyek. A Laboratórium erőfeszítéseinek központjába tudományos munka helyett a Laboratórium létének és megmaradt munkatársai egzisztenciájának fenntartása került, és ez egyre nehezebbé vált. Szokolczi és a Laboratórium munkatársai ez időben összesen hat tudományos folyóiratcikket tudtak közzétenni. Fel kellett adniuk tudományos közéleti szerepüket is.

Szokolczi 1990. március 1-jétől a Népjóléti, majd 1990. július 1-jétől a Nemzetközi Gazdasági Kapcsolatok Minisztériuma kabinetirodájában lett félállású miniszteri tanácsadó. E kötelezettségei 1994-ig tartottak. Az 1992-1993. és az 1993-1994. tanévben meghívott előadóként adott elő közgazdaságtant a BME Építőmérnöki Kar hallgatóinak. Helyzete valójában 1994-ben akkor rendeződött, amikor a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetem (ma: Corvinus Egyetem) habilitált doktornak nyilvánította, és a Magyar Köztársaság elnöke 1994. augusztus 15-én egyetemi tanárrá nevezte ki. 1998. december 31-ével, 70 éves korában, nem függetlenül a BME keretében végrehajtott átszervezésektől, kérte ottani nyugdíjazását, és 2014-ig, 86 éves koráig és ennek az intézménynek a megszűnéséig az Általános Vállalkozási Főiskolán adott elő közgazdaságtant, mint professor emeritus.

Tudományos munkássága negyedik szakaszának az 1990 és 2004 közti idő tekinthető. Ebben az időben 6 tudományos cikke és 45, elsősorban gazdaságpolitikai tárgyú publicisztikája jelent meg.

Tudományos munkásságának ötödik és máig tartó szakasza 2004-ben kezdődött. Ekkor, más kötelezettségeinek megszűntével fokozni tudta tudományos tevékenységét. Két könyve és 57 tudományos cikke jelent meg, a második könyvet nyújtotta be, mint akadémiai doktori értekezést.

Az MTMT 2019. júniusi publikációs listája szerint közleményeinek száma 305, azóta is több cikke jelent meg. 2012-ben a matematikai módszerek közgazdasági alkalmazása, a makroökonómia és a gazdaságpolitikai döntések tudományos megalapozása terén végzett oktató-nevelő és kutatói munkásságáért, valamint a magyarországi demokratikus átalakulás érdekében végzett tevékenysége elismeréseként megkapta a Magyar Érdemrend Tisztikeresztjét. A Szent István Tudományos Akadémia 2016-ban rendes tagjai közé választotta.

Budapest, 2019.